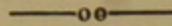

ՄԱՀՈՒԱՆ ԵՒ ԿԵԱՆՔԻՆ ԿԱՄՈՒՐՋԻՆ ԿՐԱՅԷՆ

Քաղցրը այնքան կը դառնայ, կ'ուժովնայ կեա'նքըս՝ մըթին
Որքան դիւթանքը մահուան կը գգամ մօտս, իր շունչը բիրտ,
Որ սէրերուն մեր բուռը, խառնըւելով մեր խանդին՝
Կը խաթարէ ամէն տենչ, ամէն երագ, ամէն սիրտ:

Ինչպէս առանց խաւարին պիտի ըլլար անհընար
Լոյսը սիրելի Արեւին, բարին՝ առանց չարութեան,
Այնպէս հոգիս ինձգիմք մօտ պիտի կեանքին դեռ չըզգար,
Եթէ չայրէր մահը գիմք՝ չըկախարդէր միշտ՝ նոյնքան:

Ատոր համար է ահա, որ մերթ վախով, մերթ յոյսով
Կը գարնըւիմ ես անոր ու կը սուգուիմ մերթ ընդ մերթ՝
Իր խաւարները դէպի, երբ շուրջըս դառն է ու սով,
Անհունութի'ւնը իրեն դարձընելով ինձի բերդ:

Մարմար, բիւրեղ ու պորֆիր, ամէն թախիժ ադամանդ,
Ամէն լաց ակ կը դառնայ մըթութեան մէջ այդ լըռին
Ու հողերուն մէջ անոր յաւերժական, արգաւանդ,
Ուր յախտեան շրջելով կարծէք դիտըր կ'ապրին:

Ատոր համար է ահա, այդ հեռաւոր աշխարհին՝
Որ կը փարիմ այս կեանքին, սիրելով նիւթն ու մարդիկ:
Ատոր համար է ահա՝ որ ձայնս երբե'մըն շատ հին
Կը թրի, ցուրտ ու սուգուած, երբե'մըն գոռ ու մօտիկ:

Մէկ ասիէն մի'ւրը ահա՝ ատոր համար է որ միշտ
Թափառելով անցուցի ես տարիներըս արագ,
Եղայ օտար շատերուն համար ու կոյր, անբարիշտ,
Զօրօքեց զիս ոչ մէկ երգ, ոչ մէկ դարու հանգանակ:

Պայծառ այնքան կը դառնայ կեանքըս, այնքան կ'ուժովնայ
 Որքան մազերըս քիչ քիչ կը ներմըկին, վախճանին
 Օրէ օր մօտ կը գգայ զինք հոգիս գոր տենդ մ'անխընայ
 Չարչարած միշտ, քայքայած, թմրեցուցած էր ուժգին:

Անմահութիւն մը քանզի, որուն դիմաց ամէն բան
 Կը թըւի սին ու նդնիմ, անհունութիւն մը արդէն
 Մարմինիս մէջ կուտայ ձայն լինելութեան մ'անսահման,
 Կը կապէ միսըս հոգւոյս, հոգիս միսիս՝ սերտօրէն:

Հըգօր, խաղաղ, գեղեցիկ կը դառնայ կեանքըս այնքան,
 Որքան ինկող արցունքիս մէջէն կաթիլ առ կաթիլ՝
 Կը բացուին նոր աշխարհներն առանձնութեան հոգեկան...
 Մըտածելով է մահուան, որ կը սորվիմ ես ապրիլ:

ՆԻԿՈՂՈՍ ՍԱՐԱՏԵԱՆ

Փարիզ